

ΜΑΚ-ΑΘΑΝ.

“ ΧΩΡΙΣ ΔΕΣΜΑ,,

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΜΑ ΧΡΥΣΟΥΔΑ ὑπερέτοια
ΜΙΜΗΣ ἀδελφὸς τῆς Ἄλμας ΑΛΚΗΣ
Κα ΦΙΛΑΥΡΑ μητέρα τους ΦΩΦΗ

ΕΙΚΩΝ ΠΡΩΤΗ

(Δωμάτιο μὲ ἀπλούστατῃ διάκοσμο, ποῦ κάνει ἐντύπωσι ὅμως, γιὰτι καὶ τὸ πλεόν μικρὸ ἀντικείμενο εἶναι καλὰ τοποθετημένο. Γραφεῖο μικρὸ ἀριστερὰ κι' ἕνασ καραπέζ. Δεξιὰ ἕνα μικρὸ τραπεζάκι καὶ εἰς τὸ βῆθος ἄλλο τραπεζάκι. Εἰς τὸ γραφεῖο καὶ τὰ τραπεζάκια μικρὰ βαζάκια σπανίας τέχνης μὲ τριαντάφυλλα λευκὰ καὶ κόκκινα. Πολυθρόνες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ὀλίγες εἰκόνες καλλιτεχνῶν, βαλμέναι ὠμορφα εἰς τοὺς τοίχους. Μόλις σηκωθῆ ἡ ἀδελφαί, ἡ Ἄλμα φαίνεται καθισμένη στὸ γραφεῖο. Εἶνε σὺν ἀφηρημένῃ, καὶ ρίχνει φοβισμένες ματιὰς εἰς τὴν ἀνοικτὴ μεσαία θύρα. Ἄλλη θύρα πρὸς τ' ἀριστερὰ εἶναι κλειστή).

ΣΚΗΝΗ Α'

Άλμα - Χρυσούλα

Άλμα (μὲ φέβο εἰς τὴν Χρυσούλα πού μπαίνει ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ θύρα καὶ στέκεται ἀκίνητη). Λοιπὸν ; Τί εἶνε ; Ἢ μητέρα ;

Χρυσούλα. Ὅχι, κυρία Άλμα... Μ' ἐτρομάξατε. Μὴν κάνετε ἔτσι. Δὲν εἶνε τίποτε.

Άλμα. Ἢ μητέρα πῶς εἶνε ; (σηκλώνεται).

Χρυσ. Κοιμᾶται ἡσυχᾶ ἀπὸ τὴν ὥρα πού τὴν ἀφήκατε. Ἦρθα νὰ σὰς εἰδοποιήσω, ὅτι ἦλθε ἡ δεσποινὶς Φώφη.

• ΜΑΚ - ΑΝΑΝ.

φαίνεται κάλοιο σαρκαστικὸ μειδιάμα. Ἢ δύο φίλες ἀγκυλιάζονται μὲ νευροσαστική κίνησι καὶ φιλιῶνται.)

Άλμα. Πῶς ἦσαν κι' αὐτό ; Ἦλχε τόσο καιρὸ νὰ σὲ 'δῶ... (σιωπὴ λίγης στιγμῆς) Μ' ἐξέχασε Φώφη.

Φώφη. Ὅχι, Άλμα, δὲν σ' ἐξέχασα (μὲ παρᾶξενον τόνον). Ἰσα ἴσα σὲ θυμοῦμαι, σὲ ξεδιῶ, σὲ θυμεῦμαι πάντοτε.

Άλμα. Ἐμαθεὶς βέβαια τὰ δικὰ μου ;

Φώφη. Ὅχι· δὲν ξεύρω τίποτε...

Άλμα. Ἢ μητέρα... εἶνε πολὺ ἀρρωστη ἡ μητέρα...

Φώφη. Τί ἔχει ;

Άλμα. Δὲν ξεύρεις ; Ἦ' ε καρδιακὴ...

Φώφη. Ὄ, αὐτὸ τῶχει τόσο χρόνιχ. Δὲν πρέπει νὰ σὲ φοβίξῃ.

Άλμα. Ἢ τελευταῖες ὁμοίως λύπαι τὴν ἔχουν συντρίψει καὶ δὲν πιστεύω νὰ... (σταντατᾶ ἀπὸ ἓνα λυγρὸ πού τῆς ξεσπᾶ τὸ στῆθος.)

Φώφη. (χωρὶς νὰ δεῖχῃ καμμιά σὴλᾶνση). Κυβλένῃ Άλμα... Κάθεσαι ῶρα καὶ βάζεις πιερούς συλλογισμούς στο κεφάλι σου. Ἐγὼ συνεθίσαι τὸν ἐαυτὸ

ΣΚΗΝΗ Β'

Άλμα - Φώφη

(Ἢ Φώφη μπαίνει ἀπὸ τὴ μεσαία θύρα μὲ γλαστό ἕγος. Στὰ χεῖλη της μόλις

φαίνεται κάλοιο σαρκαστικὸ μειδιάμα. Ἢ δύο φίλες ἀγκυλιάζονται μὲ νευροσαστική κίνησι καὶ φιλιῶνται.)

Άλμα. Πῶς ἦσαν κι' αὐτό ; Ἦλχε τόσο καιρὸ νὰ σὲ 'δῶ... (σιωπὴ λίγης στιγμῆς) Μ' ἐξέχασε Φώφη.

Φώφη. Ὅχι, Άλμα, δὲν σ' ἐξέχασα (μὲ παρᾶξενον τόνον). Ἰσα ἴσα σὲ θυμοῦμαι, σὲ ξεδιῶ, σὲ θυμεῦμαι πάντοτε.

Άλμα. Ἐμαθεὶς βέβαια τὰ δικὰ μου ;

Φώφη. Ὅχι· δὲν ξεύρω τίποτε...

Άλμα. Ἢ μητέρα... εἶνε πολὺ ἀρρωστη ἡ μητέρα...

Φώφη. Τί ἔχει ;

Άλμα. Δὲν ξεύρεις ; Ἦ' ε καρδιακὴ...

Φώφη. Ὄ, αὐτὸ τῶχει τόσο χρόνιχ. Δὲν πρέπει νὰ σὲ φοβίξῃ.

Άλμα. Ἢ τελευταῖες ὁμοίως λύπαι τὴν ἔχουν συντρίψει καὶ δὲν πιστεύω νὰ... (σταντατᾶ ἀπὸ ἓνα λυγρὸ πού τῆς ξεσπᾶ τὸ στῆθος.)

Φώφη. (χωρὶς νὰ δεῖχῃ καμμιά σὴλᾶνση). Κυβλένῃ Άλμα... Κάθεσαι ῶρα καὶ βάζεις πιερούς συλλογισμούς στο κεφάλι σου. Ἐγὼ συνεθίσαι τὸν ἐαυτὸ

μου, ώστε να μη του κάνη οϊσθησι τίποτε. Μ' άρέσει να ήμαι άτίραχη και να μη δαίλιαζη το μάτι μου.

Άλμα. Άν περνούσες όσα πέρασα εγώ δεν θα μιλούσες έτσι ..

Φώφη. Και πού το ξεύρεις, άν δεν έπέρασα περισσότερα .. Έτσι είνε... Καθόνες μόνο τον δικό του πόνο βλέπει. Γι' αυτό ωρρίστηκα να μη ξαναπονέσω. (με τόνο) και να κωνη να πονέσουν πολύ όσους μ' έκαμαν να πονέσω.

Άλμα. (χωρίς άκρόμη να δώση προσοχή στον άλλόκοτο τόνο της Φώφης). "Οχι! οχι! σάν της λύπης της δικής μου πού με συνέτριψαν, δεν έπέρασες έσο Φώφη. Πώς είχατε άλλοτε. Ο καυμένος ο πατέρας ως την στιγμή πού έλγεις τα μάτια, έπροσπαούσε να μ'ς κάμη εύτυχής αλλά δε μπόρεσε. Λιωνίως έχανε σής έπιχειρήσεις του' κι' έπειτα ήλθε ή καύστροφή... κι' εμεις πού μ'ς έζηλευεν άλλοτε ο κόσμος ήλθε στιγμή πού αισθανήκαμε την πείνα... (με σπαραγμό). Ναι την πείνα... Δέν ντρέπομαι να το πώ. .. Έπειτα με την ίσχυρά θέλησι μ'ς άγίας μητέρας. μ'ς ευγενικής ψυχής κι' εγώ κι' ο άδελφός μου έργασθήκαμε για να μπορέσουμε να συγκρατήσουμε το σπίτι... Η παλές ήμέρες δεν έγύρισαν πεία της εύτυχίας, αλλά ούτε και της δυστυχίας. .. Ημεθα όμως εύχαριστημένοι... Δέν είνε περασμένος πολύς καιρός πού ο άδελφός μου με άνάγκασε να μην έργασθώ πεία. Δέν ήθελε... Μπορούσε μόνος του να μ'ς συντηρήσει... Με στην ψυχή μου άρχισε να γεννιέται ή έλπίδα, πού την εδυνάμωνε μια ύπόσχεσις έός προσώπου άγαπημένου... Ο φθόνος όμως φαίνεται μ'ς παρακολουθεί... Ο άδελφός μου τελευταία άλλαξε πολύ... Φαίνεται πώς κι' αυτός έχει το ριζικό του πατέρα του. Αισθάνομαι πώς δεν π'χνε καλά ή έπιχειρήσεις του... Νέες λύπες μου σφίγγουν την καρδιά. Και ή μητέρα πού τα νειώθει και τα προσιθάνεται' όλα... ή μητέρα πού υπέφερε τότε για μ'ς άρρωστη... βαρειά άρρωστη ..

Φώφη. Στενοχώριες πρόσκαιρες, πού περνούν. Για μ'ς της νέες, άλλες είνε ή σεδάρές λύπες Άλμα... Με την έπιμονή μπορεί να κατορθώση πολλά ο άδελφός σου ..

(Η Χρυσούλα φαίνεται στη θύρα)

Άλμα. Με θέλεις Χρυσούλα ;

Χρυσ. Η κυρία μητέρα σας έσηκώθηκε. Μου φώναξε και την έντυσα. Θέλει να έλθη στο δωμάτιό σου πού έχει ήλιο.

Άλμα. Μά γιατί έσηκώθηκε ή εύλογημένη ; Ο γιατρός είψε τη να άνακαυθί λίγες ήμέρες...

Χρυσ. Επέμνε κυρία Άλμα...

Άλμα. Πώς είνε ;

Χρυσ. Φαίνεται σάν να μην έχει τίποτε, άν και είνε λίγο γλωμή. Έγύρισε όλο το σπίτι μόνη της κι' έντυσε παντού προσεκτικά, σάν να ήθελε να βεβαιωθί άν ήγε το κάθε τι στην θέσι του..

Άλμα. Καυμένη, μητέρα !... Λοιπόν θα έλθη εδώ ;

Χρυσ. "Οχι, άκρόμη... Σε λίγο. Είνε στην τραπέζαρία. Της έφτιασα λίγο γάλα με καφέ.

'Αλμα. Καλά .. Τὴν περιμένουμε ἔτσι θέλει... 'Ετοιμάσέ μας τσάι ('Η Χρυσούλα φεύγει).

Φώφη. Καί μου πρέσθησες τόσο τραγικά τὰ πράγματα.

'Αλμα. 'Αλλοίμονον, ἔτσι ἡ καρδιά πειράζει λίγο .. Μειώνει μὲ τὸ ρω-
λόγι, πού ἔτσι λένε, καταστρέφεται ἔτσι πηγαίνει στὸν μισοτόκο.

Φώφη. (σὺν ἄφρημένη). "Ὅταν ἡ καρδιά πειράζει... (σχιώνεται καὶ μὲ
κάποια νευρικότητα) 'Έχεις δίνω 'Αλμα, ἔτσι ἡ καρδιά πειράζει..."

'Αλμα. Γὰ πές μου λοιπόν, Φώφη μου, πῶς περνᾶς σύ, Μὲ συγχωρεῖς
πού φανερμαί, χωρὶς νὰ θέλω, ἀχρηστή σε μὴ παύω μὲ φίλη. 'Η ψυχικὴς
μας λύπης πρέπει νὰ ἔχουν ὄρια... 'Η δικές μου ἐπέροσαν κάθε ὄριο.. καὶ μὲ συνέ-
τριψαν... Μπρωῦσε νὰ μ' ἀφήσουν ἀνισθητὴ καὶ ἀδιὰφορη, ἔτσι συμβαίνει
καρμικά φέρ... Δὲν μπόρεσα νὰ τὸ κατορθώσω αὐτό. Γὰ πές μου λοιπόν πῶς
περνᾶς : ..

Φώφη. Αὐτὸ πού δὲν μπόρεσες νὰ κατορθώσῃς σύ... τὸ κατώρθωσα ἐγώ.
Ἔτσι τελειώσῃς ἀδιὰφορη... Γὰ κάθε τι συνείθισα νὰ ρωτῶ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ
κανέναν ἄλλον. Κάνω ἔτσι μ' εὐχαριστεῖ... Διασκεδάζω ... Λένε πῶς ἡ πολλή
κατόχρησις εἶνε ὁ τάφος πού φέρνουμε ἀσυναισθητῶς τὸς αἰσθησεις μας... 'Εγώ
μὲ ἔτσι τὴν κατόχρησι πού κάνω, νοιώθω πῶς βρισκομαι πολὺ μακριὰ ἀκόμη
ἀπ' αὐτὸν τὸν τάφο.

• 'Αλμα. Εἶσαι εὐτυχησμένη ἀφού μπρωῖς.

Φώφη. (Μὲ πορὰζένο τόνο) Καὶ σύ δὲν μου φαίνεται πῶς πρέπει
νάτσι πλέον δυστυχῆς. Μοῦ μιλοῦσες πρὶν γὰ κάποια ὑπόσχεσι ἀγαπημένου
προσώπου...

(Μπαίνει ἡ Χρυσούλα μὲ τὸ τσάι. 'Η 'Αλμα τὸ σερβίρει)

• 'Αλμα ("Ὅταν καθίση) Μὰ ὑπόσχεσι δεμένη μὲ χιλίους ἔρκους... 'Εγώ
• ὅμως κάτι προαισθήσεις... "Ὅλα μου φαίνονται σκοτεινά καὶ μαῦρα σ' αὐτὸν
τὸν κόσμο.

Φώφη. (μὲ στανικό γέλιο) Προαισθήσεις. "Ὅλο προαισθήσεις! Κι' ἔ-
πειτα μάλιστα ἀπὸ τόσες ὑποσχέσεις!

'Αλμα. Δὲν ξέρω κοῦμένη Φώφη αὐτὸς πού μου ὑποσχέθη δὲν εἶνε
ἀπέναντι μου ἔτσι ἦτο πρῶτα. Τὸν ξέρεις. Σύ μου τὸν εἶχες συστήσει.

Φώφη. Δὲν θυμοῦμαι. 'Επειτα δὲν ξέρω γὰ ποῖόν λέε.

'Αλμα. 'Ενόμιζα πῶς ξέρεις .. Πόσον τὸν ἀγαπῶ .. Καὶ πόσο μὲ κά-
νει νὰ πονῶ, τώρα πού φαίνεται κάπως ψυχρὸς ἀπέναντί μου... 'Αλλοτε ἐρχώταν
κάθε μὲρα στὸ σπίτι .. Τώρα ἔχει σχεδὸν μὴ ἐξδομάδα νὰ ἔλιθι... ('Ελαφρὸς
κτύπος στὴ θύρα) 'Εμπρός! ..

(Μπαίνει ὁ Μίμης... φαίνεται καταβεβλημένος. Χωρὶς νὰ προσέξῃ 'εὐτὴν πα-
ρουσία τῆς Φώφης πῆφτι αὐ μὴ κολιθωθῆ σὺν ἀμνησιμῆτος.

ΣΚΗΝΗ Γ'

'Αλμα — Φώφη — Μίμης

'Αλμα. Μίμη... Τί ἔχεις Μίμη ; Πῶς μπήκες ἔτσι ; Δὲν χαιρετᾶς τὴν
δεσποινίδα Φώφη;

Ο ΔΑΙΜΟΝΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΜΑΣ κ. ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ
(Σκίτσο 'Αντωνιάδου)

Μίμης. "Αί... παρντόν... 'Ενόμιζα πώς είσαι μόνη ... Πώς είσθε δεσποινίς Φώφη ;

Φώφη. Μερσί. Σεις ;

Μίμης. Καλά Καλά... 'Εμπήκα τελείως άφρημένος... Κάποια σχέψις, κάποια άπόφραξις.

'Αλμα. Μά με τρομαξεις, Μίμη. Δεν μπορώ νά καταλάβω τί θέλεις νά πής... (Τόν πλησιάζει και του χαιδεύει τά μαλλιά) "Έλα λοιπόν πές μου τί συμβαίνει; Είνε κανένα κακό ; 'Η Φώφη δεν είνε ξένη." Έγχευμε και οι τρεις σχεδόν άναστηθή μολή.

Μίμης. Μή φοβήσαι. Δεν είνε τίποτε κακό... Μιά ύπόθεσις που με άγαγκάζει να σάς άφήσω για λίγο καιρό

'Αλμα. Νά φύγης ; Και που νά πής ;

Μίμης. Είνε άνάγκη νά φύγω. Μιά σκέψις που έγινε άστραπιαίως άπόφρασι... Τό άπόγευμα φεύγει άτρόπλοιδόν... (με όλονέν αύξανομένην συγκίνησιν) Ναι πρέπει νά φύγω άπ' αυτόν τόν τόπο που δεν μπορώ νά κάμω εκείνο που

θέλω... Ευρέθηκε κάποιος φίλος μου και με πάρνει μαζί του. Πρέπει να φύγω
μ' αυτόν να εργασθώ σάν σκυλί, λίγο καιρό για τέ, για την μητέρα...

Άλμα. Για την μητέρα!

Μίμης. Ναι, για την μητέρα... Μόνον γι' αυτήν φοβούμαι πως θά το
μάθω τόσο ξαφνικά. Από σένα εξαρτάται. **Άλμα.** Έπειτα θά ήμαστε ευτυ-
χείς... (Θά με περιμένεις με την ελπίδα και ή ελπίδα είναι το καλλίτερο φάρμακο
της καρδιάς... Και θά έλθω, ελπίζω ότι θά έλθω, είμαι βέβαιος ότι θά έλθω
πολύ σύντομα, όπως θέλω να ήμαι και όπως δεν με αφήνουν τα άτυχήματα εδώ
να ήμαι...

(Η Άλμα πέρνει σ' μιιά πολυθρόνα και βιθίζετα σι θλιβερούς σνλλογισμοίς)

Φώφη. Μα πού θά πάτε, κ. Μίμη;

Μίμης. Μακριά, δεσποινίς Φώφη, μακριά απ' αυτόν τον τόπο, πού
είδα τον πατέρα μου, καλόν για όλους, να λάμπει σάν ήλιος κι' έπειτα να σβόνη,
λίγο-λίγο, χωρίς να τού δίνω κανείς από 'κείνους πού είχεν ευεργετήσει, χέρι
βοήθειας.

(Μπαίνει ή Χρυσούλα)

Χρυσ. Δεσποινίς Φώφη... Σας ζητεί ή ύπηρετριά σας. Έφερσ κάποιο
δεματάκι και θίλει να σας πη.

Φώφη. Α! ξέρω τί είναι!... (στού Μίμη και στήν Άλμα) Με συγχο-
ρείτε μιιά στιγμή.

ΣΚΗΝΗ Δ'

Μίμης — Άλμα

Μίμης. (Πλησιάζοντας την Άλμα και χαϊδεύοντας ελαφρά τα μαλλιά
της) Άλμα! Περίμενα μεγαλύτερο θάρρος από σέ... Μου παρουσιάστηκε μιιά
εύκαιρία, δέν πρέπει να την αφήσω να πάη χαμένη.

Άλμα. Μιιά εύκαιρία! Και την μητέρα; Δέν συλλογίζετα την μη-
τέρα; (Οχι; Μίμη δέν πρέπει να φύγεις. Θά εργασθώ κι' εγώ πάλι, θά εργα-
σθώμε και ή δου και θά μπορέσουμε κάτι να καταφέρουμε.

Μίμης. Δέν θέλω να εργασθώ, Άλμα. Άρκετά υπέφερες... Σκέψου τό
μέλλον τώρα, γιατί μόνον ή δυστυχία μξς κάνει να το συλλογίζώμαστε. Η ά-
τυχίας με παρακολουθούν σέ κάθε μου βήμα. Πρέπει να φύγω. Μη φοβάσαι. Θά
σας σταίλω άμέσως χρήματα. (Θά σας γράφω τεκνικά. Στή μητέρα θά πούμε
πως πώο στας Άθήνας για κάποια εργασία. (Θά το πιστέψω. Έπειτα λίγο-λίγο
θά συνηθίσω. Και θά περιμένω, να γυρίσω με γεμάτη ελπίδες την καρδιά. Αυτό
θά ήνει το καλλίτερο φάρμακο γι' αυτή (ή Άλμα κλαίει) Άλμα μήν κλαίς.
Μή με διώχνεις με δάνρυα και με θλίψη. Δέν μπορώ. Το βλέπεις, δέν μπορώ
να μείνω εδώ πέρα. Αν ήξευρες έτσι λεπτομερώς της άτυχίας μου και αν είχες
της προσδέψεις της δικής μου θά με ανάγκαζες να φύγω...

Άλμα. Μόνον για την μητέρα! (Οχι; για μέ. Για θυμήσου πότα χρω-
στούμε, Μίμη σ' αυτή ..

Μίμης. "Ίσα-Ίσα γι' αυτό φεύγω. Θέλεις λοιπόν να μείνω εδώ γιὰ να ἔρθω στήν δύσκολη θέση, ὥστε να μὴν μπορῶ να τῆς φανῶ χρήσιμος ; (Θὰ ἦνε σπαραγγμὸς αὐτὸς πρὸ δὲν θὰ μπορέσω να τὸν ὑποφέρω. Τρέμω καὶ να τὸ συλλογισθῶ ἀκόμη. "Ἐλα Ἄλμα, λίγες ὥρες μου μένουν. Πές πῶς πᾶω ἐδῶ κοντὰ. "Ἐνα μικρὸ ταξίδι. Πιὸς ξέρε;. Μπορεῖ να γυρίσω πολὺ γρήγορα, ὅπως τὸ ἐπιθυμῶ. "Ἄς μὴν καταλάβῃ τίποτε ἡ μητέρα. Τὴν βελιτίξω μου μόνον θὰ πάρω. (Ὁ)λὸ πῶ στήν Χρυσούλα να μεὺ τὴν ἐτοιμάσῃ.

"Ἄλμα. Δὲν ἔπρεπε να πῆς στήν Φώρη...

Μίμης. Δὲν τῆς εἶπα πρὸς ὅτι κίω, ὅστε εἶνε ἀνάγκη να τὸ μάθῃ. Κράτησέ το μυστικὸ ἐσῶ, ὅσο να λάθῃς τὸ πρῶτο γράμμα μου.

"Ἄλμα. Σῶπα. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχεται.

Μίμης. Λοιπὸν δὲν ἔχουμε τίποτε ἄλλο να ποῦμε. Φανεῖ χαρούμενη... "Ἔτσι θὰ μεὺ δυνάμωσῃς τὰ χέριχ καὶ θὰ αισθανθῶ τὸ οἶμα να βῆ με περισσότερη ὀρμὴ στῆς φλέδες μου. Οὔτε τῆς Χρυσούλας μὴν πῆς τὴν ἀλήθεια. Μόνον σὺ θὰ ξέρῃς ὅτι μᾶς χωρίζει ἕνας ὠκεανὸς Πηγαῖνω τῶρα καὶ θὰ γυρίσω. Πρόσεξε να μὴ καταλάβῃ ἡ μητέρα. (Φεύγει ἀπὸ τὴν δεξιά θύρα ἐνῶ μπαίνει ἡ Φώρη ἀπὸ τὴν μεσαία. Κρατεῖ ἐν δεματάκι).

ΣΚΗΝΗ Ε΄

"Ἄλμα — Φώρη

Φώρη. Μὲ πῆρε ἀπὸ κοντὰ ἡ ὑπηρετριά μου. Εὐτυχῶς πρὸ τῆς εἶπα ὅτι θὰ ἔλθω ἐδῶ. Εἶχα ξεχάσει αὐτό.

"Ἄλμα. Τί εἶνε ;

Φώρη. "Ἐνα βιβλίον διπλωμένο. Μεῖ τὸ ἔδωκε κάποιος φίλος μου. Τὸ ἔχω τόσον κίω καὶ μὲ εἰδοποίησε γιὸς τὸ βράδυ να τὸ στείλω ἐξάπκντος σήμερα γιὰτὶ εἶνε ξένο.

"Ἄλμα. Καὶ γιὰτὶ δὲν τὸ ἔστειλες με τὴν ὑπηρετρίαν;

Φώρη. Δὲν ἤθελα να μάθῃ τὸ πρόσωπο πρὸ τὸ στέλνω. Θὰ τὸ στείλω με κανένα λουστράκι. (Τὸ ἀρῆνει ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἡ "Ἄλμα ρίχνει ἐπάνω του μὴ μὰτιὰ καὶ ὠχρίξ. Φαίνεται πολὺ ταρχαγγμένη).

"Ἄλμα. Τοῦ κ. "Ἄλκη εἶνετὸ βιβλίον αὐτό, Φώρη;

Φώρη. Πρὸ τὸ ξέρεις;

"Ἄλμα. Βλέπω, τὸ γράφεις ἐπάνω.

Φώρη. Ναι, τοῦ κ. "Ἄλκη...Εἶνε φίλος μου... Πολὺ φίλος σου... (Θυμᾶσαι πρὸ καὶ πότε σου τὸ εἶχα συστήσει ;

"Ἄλμα. (ἀνυπόπτως) Ναι, στὸ σπῆτι τῆς φίλης μας Ἄνας.

Φώρη. Ναι, ἐκεῖ. Καὶ σου εἶχα πῆ κατὶ γι' αὐτόν.

"Ἄλμα. Δὲν θυμοῦμαι...

Φώρη. "Ὁχι δὲ. Σοῦ εἶχα πῆ πῶς τὸν ξέρω ἀπὸ μικρὸ παιδί, καὶ ὅτι κάποια ἀμοιβαία συμπάθεια... ἕνας ἔρωτας...

"Ἄλμα. Ναι! ναι! τὸ εἶχα λησμονήσει.

Φώρη. (μὲ φοδερὴ ἀπόθεια καὶ ψυχρότητα) Τὸν εἶχα χίσει γι' πολὺν

καρό... Ἐπροσποιοῦμην τὴν ἀδιάρρη, ὅταν καμμιά φορὰ τὸν συναντοῦσα, Αὐτὸ τὸν εἶχε τρελλάνει. Ἦταν σὺν νὰ μὴ τὸν ἐλογάριαζα... Σὺν νὰ τὸν περιφρονοῦσα. Καὶ ὅμως ἡ καρδιά μου ἐγκυπόσε τότε πολὺ πού μου φρινώταν ὅτι θὰ φύγη ἀπὸ τὴν θέσι της ὅταν τὸν ἐβλεπα. Ἐπὶ τέλους ὅμως τὸν ἔκαμα νὰ ξανθίθῃ, σὰ περασμένα καὶ τώρα δὲν εἶνε παρὰ ἕνας σκλάβος μου...

Ἄλμα (μὲ σπαραγμὸ) (*) Ἄλκης ;

Φώφη. Ναι, ὁ Ἄλκης... Τί ἔπαθες Ἄλμα ; ΓΙΑΤΙ ἐκτριπίσεις ἔτσι ; Δὲν πιστεύω νὰ ἦναι ὁ Ἄλκης ἐκεῖνος πού σοῦ ὑπεσχέθη... ἄφου ἤξευρες ὅτι τὸν ἀγαπᾷ μιὰ φίλη σου ..

Ἄλμα. Δὲν ἤξευρα τίποτε .. Τώρα μου τὸ λές. Δὲν μου εἶχες μιλήσει καθ' ἑαυτὴν. Ἐπειτα ἐγὼ δὲν ἤμουν ἡ αἰτία. Αὐτὸς μου μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά του. Κι' ἔμειτα μιὰ ἀκριβαία συμπάθεια καὶ μιὰ μεγάλη ἀγάπη ἀπὸ μένα πού εἶχε ὡς τότε ἀγνή τὴν σιδήν καὶ τὴν καρδιά μου ..

Φώφη. Μοῦ τὸ λές λοιπὸν τόσο καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ὁ Ἄλκης..

Ἄλμα. ΓΙΑΤΙ νὰ σοῦ τὸ κρύψω, Φώφη; Μὲ ξεῦρες ἀπὸ μικρὸ παιδί. Γιὰτὸ δὲν εἶπα ψέμμα. (σιωπὴ λίγης στιγμῆς). Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἐργότευν σπῆτι. Πού νὰ καταλάβω Ἐπειτα αὐτὸς μου μίλωσε γιὰ σέ, σὺν νὰ μου μιλῶσε γιὰ φίλη. Ναι! ναι! σοῦ ἐρρίζομαι, Φώφη, πῶς δὲν ἤξευρα ὅτι μου λές τώρα. Ποτὲ δὲν ὠθίδια ἐγὼ σ' ἕναν ἀνθρωπο τὴν καρδιά μου, πού θὰ εἶχε ζωσει—ἔστω καὶ ψεύτικα—τὴ δική του σ' ἄλλη.

Φώφη. Ὅχι! ὅχι! δὲν πιστεύω ὅσα μου λές, Ἄλμα. Δὲν μπερῆ νὰ μὴν εἶχες καταλάβει ὅτι τὸν ἀγαποῦσα. Μοῦ τὸν πῆρες καὶ μ' ἔκαμες νὰ πονέσω, νὰ πονέσω πολὺ.

Ἄλμα. Μὰ τί φταίω ἐγὼ, ἂν αὐτὸς... Ἐπειτα θέλω νὰ τὸν δῶ, νὰ βιλῆσομε γι' αὐτό. Λές πῶς τώρα εἶνε σκλάβος σου, μὲ τρόπο* πού φανεράνει μίαν ἀδικὴ ἐκδίκησι. Δὲν τὸ πιστεύω λοιπὸν κι' ἐγὼ, ὅχι δὲν τὸ πιστεύω. ΓΙΑΤΙ ὁ Ἄλκης μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ πάντοτε.

Φώφη. Ἄν σ' ἀγαποῦσε ἀκόμη, νομίζεις ὅτι θὰ ἔρχομουν σπῆτι σοῦ ; Ἐγὼ ἤρθα ὅταν ἔκαμα ἐκεῖνο πού ἤθελα.

Ἄλμα. Εἶσαι κακὴ, Φώφη. (ὀλιμμένα) Κι' ἐγὼ τὸν ἀγάπησα πολὺ... μὰ πολὺ... Ἐπίστεψα τὰ λόγια του, πού ἐκυλεύσαν μὲ τόση γαρητεία ἀπὸ τὰ χεῖλη του κι' ἔφθαναν ὡς τὴν καρδιά μου. Δὲν μπερῶ ὅμως νὰ τὸν κατηγορήσω ἀκόμη. Τὸν περιμένω. Ἀλλὰ σὺ, σοῦ ξαναλέω, εἶσαι κακὴ, πολὺ κακὴ, ἀφου δὲν σέβασα οὔτε τὴν ὀλίψι μου. Καὶ σέ νόμιξα φίλη μου. Τὴν στιγμὴ πού ἡ μητέρα μου εἶνε ἐτοιμοθάνατη καὶ ὁ ἀδελφός μου φεύγει μακριά, μου σπαράξεις μὲ τόση ἀπόθεια τὴν καρδιά.

Φώφη. Κάνω ὅ,τι μου ἔκαμες. Δὲν θὰ ἤμουν ἰκανοποιημένη, ἂν δὲν τὸν ἐσκλόθωνα. (*) ἔρωσ μου δὲν θὰ εἶχε καμμιά ἰκανοποίησι, ἂν ὁ Ἄλκης δὲν διέοτε ὅλα γι' αὐτόν.

Ἄλμα. Τόσο πολὺ, τόσο πολὺ. Ὡ! (ὀξέ μου!... Δὲν τὸ πιστεύω, δὲν μπερῶ νὰ τὸ πιστέψω!

Φώφη. (μὲ σατανικὸ γέλοιο) Ἐπὶ ἔχεις ὑποσχέσεις ἀπὸ τὸν Ἄλκη.

Σοῦ τῆς χαρῆς, ἐγὼ δὲν θέλω καμμιὰ ὑπότρεσι. Θέλω νὰ τὸν κἀνω ὅπως θέλω μόνον. . .

Ἄλμα. (μὲ ταραχὴ) Ὅποτε, δὲν ἔχεις καμμιὰ θέσι ἐδῶ πλέον. Ἄρκετά. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη ;

Φόβη. Ὅσο δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς... Βέβαια, δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι πλέον ἐδῶ... (μὲ εἰρωνείαν) Μὴν ξεχάσῃς ὅμως τῆς ὑποσχέσεως του! (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

(Ἡ Ἄλμα πῆρτει σ' ἓνα καναπέ ἐξηντημηθὴν καὶ κλαίει σιγαλά. Σὲ λίγο μπαίνει ὁ Μίμης).

Ἄλμα — Μίμης

Μίμης. (τὴν πλῆσιάζει καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά). Κλαίεις Ἄλμα; Καὶ ἐγὼ σοῦ ζήτησα νὰ μοῦ δώσεις θάρρος καὶ θυνομι γιὰ νὰ μὴ δειλιάσω τὴν τελευταία στιγμή μὲ τὴν σκληρὴ ἀπόφασί σου ἔλαθον. Μὴν κλαίεις, Ἄλμα, στής μεγάλες ἀποφασίες δὲν ἀρμολογεῖν δακρυῖν. Εἶπα στὴν Χρυσούλα νὰ μοῦ εἰσπαιρῇ τὴν βελιτίξια, γιατί φεύγει σὲ λίγο ἀπόπλοισον γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τὸ εἶπα μὲ τρόπο καὶ στὴν μητέρα, δὲν ὑποψιάσθηκε τίποτε. "Ὅλα πᾶνε καλά. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ πᾶνε καλὰ ὡς τὸ τέλος.

Ἄλμα. (Σηκώνεται ἀπότομα καὶ τὸν ἀγκαλιόζει) Μὴ φύγεις, Μίμη, μὴ φύγεις... Δὲν θέλω νὰ φύγεις... Λιθώνομαι πῶς καὶτι καχὸ θὰ μᾶς συμβῇ.

Μίμης. (Μὲ ἀγωνία). "Ὀχι, μὴν τὸ λές. Ἐγὼ ἔχω μεγάλη οἰοδοξία. Τὸ ταξεῖδι σου σκοπεύω νὰ κἀμω θὰ ἦνε ἡ σωτηρία ἢ ματαίωσίς του θὰ ἦν ἡ καταστροφή !

Ἄλμα. Εἶσαι λοιπὸν ἀποφασισμένος ;

Μίμης. Μὲ ξεύρεις. Ἀφεῦ σοῦ εἶπα πῶς ὅλα εἶνε εἰσιμα καὶ πῶς τίποτε δὲν θὰ μπορεῖς νὰ μεταβάλῃς τὴν ἀπόφασί μου. Ἐλα, Ἄλμα, μὴ δίνουμε μετὰ γρήνη σημεῖα στὰ ταξεῖδι μου. Ἄς πιστέψουμε πῶς πάω μόνον ὡς τὴν Ἀθήνα, γιὰ λίγες ἡμέρες... Ἐλα... σ' ἀφίνω. Ἐλπίζω νὰ μὲ δῆς γρήγορα, ὅπως ποθεῖς... Δὲν φεύγω παρὰ γιὰ σὲ !

Ἄλμα. (συγκρατουμένη) Φύγε, λοιπὸν, Μίμη... Πήγαινε στὸ κολό. Νά, δὲν κλαίω πειά...

Μίμης. Ἄλμα μου, ἀδελφοῦλα μου, χρυσὴ μου ἀδελφοῦλα... (τὴν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ φεύγει, ἐνῶ αὐτὴ μένει ἀκίνητη καὶ κυττάζει ἀσχηρημένα καὶ κἀπως ἀγριὰ πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐβγήκε.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

(Σὲ λίγα δευτερόλεπτα μπαίνει ἡ Χρυσούλα καὶ κατόπιν ὁ Ἄλκης, ὁ ὁποῖος φαίνεται οὖν καταβεβλημένος). . .

Ἄλμα — Χρυσούλα — Ἄλκης

Χρυσούλα. Δεσποινίς Ἄλμα, ἤλθε ὁ κ. Ἄλκης.

Ἄλμα. (φέρειν τὸ δεξιὸ χεῖρ πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς σὰν νὰ συγκρατῆς τὴν ταραχὴ τῆς). Ὁ κ. Ἄλκης ; Ποῦ εἶνε ;

Χρυσ. Μιλούν κάτω με τον κ. Μίμη. "Α! νά, έρχεται.

"Αλκης. (με χαμηλωμένα τὰ μάτια) Φεύγει ο Μίμης για τὰς Ἀθήνας

"Αλμα; Μοῦ τὸ εἶπε τώρα που ἀνέβαινα. Μὰ ἔτσι ἐκτόκτως;

"Αλμα. Κάποια ὑπόθεσις... (Σιωπή λίγες στιγμές. Ἦ Χρυσούλα φεύγει).

"Αλκης. Πῶς εἶνε ἡ μητέρα, Ἀλμα;

"Αλμα. Τὸ ἴδιο. Σήμερα ἐσηκώθηκε λίγο. Εἶχε τόσες ἡμέρες νὰ ἔλθῃ,

"Αλκη...

"Αλκης. Εἶχα πολλή ἐργασία Ἀλμα. Σὺ πῶς περνᾷς; (κάθεται)

"Αλμα. Ἐχω λίγες μέρες που θυμιέμαι τὰ παλῆά μας... Σὺν νὰ μὴ θέλουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ νοῦ μου... Ἐσὺ θυμιέσαι τὰ παλῆά Ἀλκη;

"Αλκης. Μιλεῖς σὺν νάσαι παιδάκι, Ἀλμα. Δὲν μοῦ μένει καιρὸς ἐμένα νὰ θυμηθῶ τὰ παλῆά, ἐνῶ ἐργάζομαι ἐξαντλητικά γιὰ τὸ μέλλον... γιὰ τὴν ὑπόστασί μου.

"Αλμα. Καὶ ὅμως ἐγὼ στὴν μοναξιά μου τὰ θυμοῦμαι καὶ ἡ ἐνθούμησις τους ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστῇ, με βραχνίζει, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ νοιώσω γιατί... Θυμοῦμαι τὴν νυχτιὰ που γιὰ πρώτη φορὰ ἐπρίξαρνε στὸν κήπο κάτω. Ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ Μίμη. Μιὰ νυχτιὰ που δὲν ἔα τὴν ξεχάσω ποτέ μου' λὲς καὶ ἦταν κάλοκαῖρι. Ἦ ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ ἔπερταν ἐπάνω στὰ χρυσαθνεμα καὶ σὺ ἐκσφες ἕνα λευκὸ καὶ μοῦ τὸ ἔβαλες ἐδῶ στὸ στήθος... τὸ θυμᾶσαι; Κεὶ μοῦπες... «Σοῦ ταιριάζει τὸ λευκὸ ἄνθος γιατί εἶνε σὺν τὴν ψυχὴ σου.» Κε' ἐνῶ ἐγὼ ἐχαμῆλωσα τὰ μάτια μῶφιζες τὰ χέρια καὶ μοῦπες ἀκόμη. «Σ' ἀγαπῶ Ἀλμα καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πῶς ἔα πεθᾶνω ἂν δὲν σὲ κάμω εὐτυχισμένη.

"Αλκης. (Φαίνεται σὺν νὰ στενοχωρῆται ἀπὸ τὴν ἐνθούμησι τῶν περσασμένων). Ἦ τὰ θυμᾶσαι αὐτὰ Ἀλμα;

"Αλμα. Ἦ πρέπει νὰ θυμοῦμαι τότε; Στῆς τόσες λύπεξ που μοῦ δέρνουν τὴν ψυχὴ ἡ ἐνθούμησις τῶν λόγων καὶ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ πλέον ἀγαπημένου μου προσώπου, μοῦ φέρνει τὴν παρηγοριά καὶ κάνει σὴν καρδιά μου ὅ,τι κάνει ἡ δροσιά στὰ λουλούδια.

"Αλκης. Ἐμέ, Ἀλμα, με βραχνίζουν πολὺ αἱ ὑποσχέσεις μου γιατί με ἀναγκάζουν νὰ σκέπτομαι περὶ πολὺ τὸ μέλλον. Ὅσο τῆς σκέπτεται ἡ ψυχὴ, τόσο σκοτεινότερα τῆς φαίνονται ὅλα.

"Αλμα. Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τὰ λόγια σου Ἀλκη.

"Αλκης. Εἶνε λόγια ἀληθινά, χρειάζεται ὅμως πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν ἀλήθεια. (Σηκώνεται. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Ἀλμα. Κυττάζονται μὴ στιγμὴ ἀργὰ καὶ παρτατευμένα. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλκη δείχνει ἀποφασιστικότητά, ἐνῶ τῆς Ἀλμας ἀγωνία).

"Αλμα. Πόσο πράξινο ἦχο ἔχουν σήμερα τὰ λόγια σου Ἀλκη. Σὺν νᾶνε ἦχος «εὐχερῆς» καμπάνας, ἔτσι τ' ἀκούω στὴν καρδιά μου. (με συγκίνησι) Μ' αὐτὸ θά ἦταν φοβερό, πολὺ φοβερό!

"Αλκης. Ἀνυχάζομαι νὰ σ' ἀφήσω, Ἀλμα. Ἐτσι ἦλθα νὰ δῶ τί κάνει ἡ μητέρα. Ἐχω τόση πολλὴ ἐργασία. Μὴ σὲ πλανεύει ἡ ρηντασία σου... Ἀρχισε νὰ σκέπτεσαι κάπως πραγματικά

"Αλμα. (με ὑπερτάτη συγκίνησι) Μὰ δὲν μπορῶ οὔτε νὰ σκεθῶ. (Βάζει

τὰ χέρια της στὸ στήθος του καὶ μάλιστα συγκαταρούμένη.) Λοιπὸν ἔρχεαι τῆς ὑποσχέσεις σου, Ἄλκη; Τὰ ἔρχεαι ὅλα, ὅλα;

Ἄλκης. (Δυσαναχωχέτων) Μὴ...

Ἄλμα. Ἦταν ἀλήθεια λοιπὸν, ὅσα μοῦ εἶπε αὐτῆς...

Ἄλκης. Ποιῶ ;

Ἄλμα. Αὐτὴ ποῦ σοῦ ἔχει σπλαθῶσει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδίᾳ σου... Ναί, αὐτὴ ἢ Φώφη. Καὶ δὲν μοῦ εἶχες πῆ τίπιτε ποτέ, παρὰ μοῦ ὠρικήσο ψεύτικα καὶ μ' ἔκαμες νὰ σὲ πιστέψω. Ναί, ναί, ἢ Φώφη... Ἦταν ἐδῶ πρὸ ὀλίγου καὶ μοῦ τὸ εἶπε καθορᾶ... πῶς σ' ἔχει σπλαθῶσει...

Ἄλκης. Ἦν ἀγαποῦσα, εἶνε ἀλήθεια.

Ἄλμα. Ἦγὼ δὲν ἤξευρα ὅμως τίποτε.

Ἄλκης. Δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἐπειτα ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποῦ εἶδα ἐσένα, δὲ μοῦ ἔκανε πλὴρον καρμιά ἐντύπωσι ἐκείνη. Ἀργότερα δὲν ξέυρω τί ἔπαθα. Ἐσὺ δὲν μὲ πικρόριζες, ὅπως ἐκείνη ποῦ μ' ἔσυρε πάλι κοντὰ της, κί' αὐτὴ τὴν φροῦ σπλοθε, ἀληθινὸ σπλοθε.

Ἄλμα. Ἦγὼ σ' ἀγαποῦσα μὲ εἰλικρίνεια. Δὲν ἤθελα νὰ παίξω μαζὶ σοῦ... Δὲν πειροῦζει ὅμως...

Ἄλκης. Ἄλμα... Μὴ μοῦ μιλάς ἀλλοῦ... Εἴμαστε κί' οἱ δυὸ δυστυχεῖς. Σὺ ἀγαπᾷς ἐμέ, κί' ἐγὼ αὐτῆ, τρελλὰ κί' χιμρις νὰ θέλω. Προσπαθῆσε νὰ μὲ λησμονήσης. Θὰ σὲ θεοθήσω κί' ἐγὼ. Ναί, προσπάθησε νὰ μὲ λησμονήσης. Προσπάθησε νὰ μὲ συχαθῆς.

Ἄλμα. (μὲ σπαραγμὸ) Νὰ σὲ λησμονήσω ;

Ἄλκης. (στένεται μιὰ στιγμῆ σὺν νὰ ζῦπνησῃ μέσῃ του ὅλα τὰ περασμένα, ὁ σπαραγμὸς τῆς Ἄλμας καὶ φαίνεται ὅτι τὴν καλεῖ κοντὰ του. Ἐπειτα τὸ πρόσωπό του δείχνει ἀποφασιστικότητα.) Ναί λησμονήσέ με... Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοῦ... (Φεύγει ἀπὸ τὴν μεσαία θύρα, ἐνῶ τὴν αὐτὴ στιγμῆ μπαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἢ κυρία Φιλλύρα, γλωμῆ καὶ καταβεβλημένη, ἢ ὅποια κενεῖ μὲ ὀλίφι τὸ κεφάλι της καὶ φαίνεται σὺν νὰ τὰ ἐνόησε ὅλα.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Ἄλμα — Κα Φιλλύρα

Ἄλμα. (Ἦνῶ κινεῖται πρὸς τὴν θύραν ποῦ φεύγει ὁ Ἄλκης, σταματᾷ μάλιστα βλέπει τὴν μητέρα της καὶ πέφτει σχεδὸν ἐπάνω της.) Μητέρα...

Κα Φιλλύρα. Παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί.

Ἄλμα. (Ἦν φέρνει ὡς τὸν καναπέ ἤρεμα καὶ τὴν καθόζει, ἐνῶ συγχρότως γονατίζει κοντὰ της). Μητέρα μου. (Κλαίει σιγῶ. Σιωπὴ γιὰ λίγες στιγμῆς).

Κα Φιλλύρα. Ἄτυχο παιδί. Μὴ μοῦ πῆς τίποτε... Ἐὰ ξέρω ὅλο... Ναί, ξέρω τὴν συντριβὴ τῆς καρδίας σου, τὸν σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς σου... Ἦπομονή... (Σταματᾷ σὺν νὰ τὴν σφίγγῃ κἀτι).

Ἄλμα. Μητέρα μου!... Μὴν κάνεις ἔτσι. Δὲν ἔχω καμμιά λύπη Δὲν μὲ μέλλει γιὰ τίποτε. Θὰ ζήσω γιὰ σέ... μόνο γιὰ σέ.

Κα Φιλλύρα. (μὲ πικρία). Γιὰ μέ ;

Άλμα. Ναι, γιὰ σέ. Σὺ ἀξίζεις. Σὲ σένα συγκεντρώνεται αὐτὴ τὴν στιγμή ὅλα ἡ κρίση μου. Σὲ σέ, ποὺ ἀγρυπνῆς παρακολουθεῖσαι πάντα τὴν πρόσοδό μας. Σὲ σέ ποὺ δὲν ἀπῆλπισες ποτὲ τὸν λαθῆμένο τὸν πατέρα στὴν δυστυχία του, ἄλλα τοῦ ἔδινες πάντα θάρρος καὶ ἐλπίδα. Σὲ σέ ποὺ ἐδουλοῦξες τὸ σπῆτι, ὅταν ἐκλονίσθηκα ὅπῃ τότε ἀτυχήματα ποὺ τὸ βρήκαν. Γιὰ δέξ με νὰ γελοῦ. Δὲν μὲ μέλει γιὰ τίποτε πέρα.

Κα Φιλλύρα. (Ἀρχὰ καὶ θλιμμένῃ, ἐνῶ τῆς χιλιδεύει τὰ μαλλιά). Εἶνε ὁ Θεὸς μεγάλος πατὴρ μου. Ποτὲ μὴν ἀπελπίζεσαι. Πόσα δὲν μᾶς ἔτυχαν. Θλιμμένοι πῶς αὐτὸς περνοῦσα ἐπὶ καὶ τὸν ἀδελφὸ σου, ὅταν μᾶς ἔλιπαν ὅλα; Καὶ ὅμως ἐπεράσαμε τὴν φοβερὴ αὐτὴ θλίψα πούταν γεμάτη πόνους καὶ σφοδρία. Ἐργάσθηκα καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου. Ἐπίπετα ὁ Μίρης μας εἶχε ἐργασίες καὶ τώρα ἀκόμη Λύριο θὰ ἔγχει περὶ πολλὰς. (Ὁ ζῆστε καλὰ καὶ ποῖος ἔχει τὴ τύχη θ' εὐδαιμονοῦται... γιὰτὶ εἶσαι καλὴ, πολὺ καλὴ, καὶ ἡ ἀρετὴ ποὺ συνήθως πολέμηται : ἐδῶ κάτω, ανταμείβεται κάποτε... Ναι! ναι! ὁ ζῆστε καλὰ.

Άλμα. (Ὁ ζῆστε ὅλα μητέρα.

Κα Φιλλύρα. (Ὁ ζῆστε σεῖς... Ἐγὼ, πᾶσι παιδ... (φέρει τὸ χέρι στὴν καρδίαν της καὶ φωνάζει σὺν νὰ πονῆ).

Άλμα. Μητέρα!..

Κα Φιλλύρα. Μὴν λυπᾶσαι γιὰ μὲ Άλμα. Ἐπρεπε νὰ τῶχες ἀποφασισμένῳ ἀπὸ πολλὴν κούραση. Ἦθελα νὰ πῶ τοῦ Μίρη, πρὶν φύγῃ γιὰ τὰς Ἀθήνας. Ἄραχ λόγιον. Μοῦπε ὅμως πῶς δὲν ὀ ἀργήσῃ, γιὰτὶ αἰτιόλομαι ὅτι δὲν εἶμαι καλὰ.

Άλμα. (τῆς τρίβει τὰ χεῖρα) Μὰ ὅχι μητέρα, δὲν ἔχεις τίποτε. Ὁ Μίρης ἠθάρα, ἡ ἐργασίαις του θὰ πᾶνε καλὰ καὶ θὰ ζῆσουμε εὐτυχισμένοι.

Κα Φιλλύρα. (ἠθάρα!) Ἦθελα ὅμως νὰ μὴ φύγῃ, ἂν ἦταν δυνατόν... Ἐγὼ νὰτι κακὴς προσιθῆσαις (μπαίνει ἡ Χρυσούλα).

ΣΚΗΝΗ Η'

Άλμα - Κα Φιλλύρα - Χρυσούλα

Χρυσούλα. Ἐνὶ γράμμα ἔφεραν γιὰ τὸν κ. Μίρη. Εἶνε ἀνοιχτό.

Κα Φιλλύρα. Φέρτο ἐδῶ (ἡ Χρυσούλα τὸ δίνει).

Χρυσ. Εἶνε κάποιος φίλος του ὑπάλληλος τῆς Δημοκρατίας αὐτὸς ποὺ τὸ ἔφερε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ τὸ δώσωμε ἀμέσως.

Κα Φιλλύρα. (Ὁ γυρίσῃ... Δὲν θὰ γυρίσῃ;

Χρυσ. Δὲν ξέρω. Πρὸ ὀλίγου ἦθε ἕνα παιδί καὶ ἐπῆρε τὴν βαλίττῃ του.

Κα Φιλλύρα. Νὰ ἰδοῦμε τί τοῦ γράφει, ἀρῶ εἶνε ἀνοιχτό, γιὰτὶ ἂν ἦνε τότε ἀνάγκη, πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως κάτω νὰ τὸν προφθάσῃς. (ἀνοίγει καὶ κοιτᾷ τὸ γράμμα) Ὡ (Ὁ εἶ μου τ' εἶνε αὐτός; Εἶνε πιστοποιητικό! Αὐτὸ εἶνε διαβατήριο γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Νὰ αἰ προσιθῆσαις μου... Ἐρᾶξε Χρυσούλα νὰ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΕΛΛΑΚΑΤΟΣ

ΚΛΗΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

Καλλιτεχνική ψυχή. Ὁ Μίμης. Ἔτσι τὸν ξέρουν σχεδὸν ὅλοι! Λαϊμόνιος ἀνθρωπος. Ἐδῶκε τὴ πρώτη ὄψη αὐτοῦ εἰκοσιπενταετίας εἰς τοὺς νέους τῶν Πατρῶν γιὰ ν' ἀγαπήσουν τὴν μουσικὴν Ἑρασιδέχνης αὐτὸς ἐτόνισε τραγούδια, ἔκομε κῆρο ἀπὸ σαράντα πρόσωπα, τὸ παρουσίασε ἐν τῷ θεάτρῳ πολλὰς φορὰς καὶ ἐθαυμάσθη. Ἀκόμη τραγουδιῶνται τὰ ποικίλα τραγούδια τοῦ εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει χύσει ὅλη τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του. Εἶνε ματρίωφρων ὁμοῦ καὶ κρύβεται. Εἶνε κυρίως ζωγράφος καὶ καταγίνεται ἀναγκασιότως εἰς τὴν ἀγιογραφίαν. Εἰς πολλοὺς δὲ ναοὺς τῶν Πατρῶν καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν πίνακές του. Ἐσπούδασε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον Ἀθηνῶν καὶ κατόπιν εἰς τὴν Ρώμην ὅπου εἶχε καθηγητὴν τὸν προΐφημον Πορταλάκη. Εἶνε καθηγητὴς τῆς Σχολῆς τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Εἶνε ἀκόμη γλωσσομαθέστατος καὶ ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸν κόσμον καὶ... κρύβεται. Ἡμεῖς τὸν παρουσιάζομε ἐκ καθήκοντος.

ὀλίγους διπλογράφους καὶ λογιστὰς ποὺ ἔχομε. Ἐκτὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς ξέρεται καλὰ καὶ τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν. Τὸ κύριον χαρακτηριστικόν του: Ἀγάπῃ ὅλο τὸν κόσμον καὶ... κρύβεται. Ἡμεῖς τὸν παρουσιάζομε ἐκ καθήκοντος.

τὸ προφίτιον. Ἡ ἐξ τοῦ πῶς ἡ μητέρα τοῦ θέλει νὰ τὸν δῇ. Τρέξε λοιπὸν ῥῆ Χρυσοῦλα φεύγει). Τὸ ἤξευρες, Ἄλμα, καὶ ἐν μοῦ εἶπες τίποτε;

Ἄλμα. Μητέρα!

Κα Φιλύρα. Νὰ φύγῃ μακριὰ, μακριὰ καὶ σὺ νὰ μένης μόνη, καὶ μὲ τότε σπαραγμὸς στὴν ψυχῇ!

Ἄλμα. Μὴ τὴν ἀνέλπιστην μητέρα. Θὰ ὑπομείνουμε λίγον καιρὸν ἀκόμη, καὶ ἔπειτα ὅταν ἤλθῃτε εὐτυχισμέναι.

Κα Φιλύρα. Εὐτυχισμέναι; (κάνει νὰ σηκωθῇ καὶ πέρτει ἐξηντηλημένη ἢ Ἄλμα τὴν ἀγκυλιόζει).

Ἄλμα. Μητέρα μου, γλυκερὰ μου μητέρα.

Κα Φιλύρα. Θὰ ἦνε μακριὰ, πολὺ μακριὰ καὶ σὺ μόνη! Τί πόνοσ;! ἢ καρδιὰ μου...λίγο ἄρα.

(ἢ Ἄλμα ἔντρομος, ἀνοίγει τὸ παράθυρον)

Ἄλμα. Μητέρα, μὴν κάνεις ἔτσι. Θὰ τὸν προφίτιον ἢ Χρυσοῦλα.

Κα Φιλύρα. Εἶνε ἀρχὴ, περὶ εἶνε ἀρχὴ! Τί συρραῖ. Καλὸ μου καὶ ἄτυχο παιδί!. Τί συρραῖ!.. Πῶς ἤθελα νὰ σὲ δῶ καὶ πῶς σ' ἀφάνω... Ἄς εἶνε συχωρεμένοι! ἔκλεινοι πρὸ σοῦ ἐσύντριψαν τὴν ψυχῇ... Ἄλμα... πονῶ... πονῶ πολὺ ... ἢ καρδιὰ μου φεύγει .. Λίσθάνομαι πῶς... (μὲ ἀγωνία) Ἄλμα... ἀγαπημένη

μου... Πέθανω... Γέθ... (ένος ίσχυρός κλονιτρός τής τραντάζει τὸ σῶμα καὶ ξεψυχᾷ).

* Ἄλμα. (μὲ σπαραγγμὸς) Μητέρα! Μητέρα! Μητέρο! (τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ ἡ ψυχρότης του τῆς φέρνει ἀλλόκοτη ἀντριχίλα). Εἶνε πεθαρμένη! Εἶνε πεθαρμένη... (Κυτταζει γύρω τῆς ἄγρια καὶ σὺν νὰ βρῖσκεται σὲ παράκρουσι). Δὲν μῶρμεινε τίποτε περὶ... Δὲν ἔχω τίποτε πειρ!..

(ΛΥΛΛΙΑ)

ΕΙΚΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

(* Ἐλεῖται ἀπὸ δύο μῆνες. Τὸ ἴδιο δωμάτιο. Κίλιου ἀκαταστασία. * Ἡ Ἄλμα φορεῖ πένθιμα. Κάθεται καὶ κρυεῖ τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὰ δύο τῆς χέρια ποῦ τᾶλη ἀκουμπισμένα στὰ γόνατα. Φαίνεται βυθιαμένη σὲ λικυρὸς συλλογισμοῦς. * Ἡ Χρυσούλα στέκει ἀκίνητη στήριθλα. Δὲν διάρχουν πλέον βαζάκια μὲ λευκὰ τριαντάφυλλα)

ΣΚΗΝΗ Α'

* Ἄλμα — Χρυσούλα

* Ἄλμα. Ἦλθε ἡ μοδίστρα ;

Χρυσ. Ναι, κυρία * Ἄλμα. Ἦχει δύο ὥρες σχεδόν. Ἔφερε καὶ κάποια ἄλλη νὰ τὴν βοηθήσει, γιὰ νὰ τελειώτῃ γρήγορα.

* Ἄλμα. Κανέναν γράμμα ;

Χρυσ. Ὁχι. Ὁ γραμματοκομιστής ἐπέρσας.

* Ἄλμα. Καὶ εἶνε δύο μῆνες περασμένοι.

Χρυσ. Ὑπομονή, κυρία * Ἄλμα.

* Ἄλμα. (μὲ πικρία) Ὑπομονή ! Ἦχει καὶ αὐτὴ ὄρα... Πῶς νὰ κάμω πλέον ὑπομονή, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τίποτε περὶ γιὰ νὰ τὴν στηρίξω. Σὺ μῶρμεινε μόνον Χρυσούλα, πιστή, σὺ ποῦ μὲ δένεις ἀκόμη μὲ τῆς ἀνακμήσεις τοῦ παρελθόντος. Σήμερον, σὲ λίγη ὥρα, τελειώνει τὸ φόρεμα ἐκεῖνο ποῦ θὰ μὲ φέρῃ σὲ μιὰ νέα ζωή.

Χρυσ. (έννοουσα τὴν σημασίαν τῶν λογίων τῆς * Ἄλμα) Ὁχι κυρία * Ἄλμα. Μὴ τὸ κρίνετε αὐτό, εἶνε πολὺ κακό.

* Ἄλμα. Πρέπει νὰ ἐργασθῶ λοιπὸν πάλι ; Δὲν ἔχω πλέον τὴν δύναμι. Ὁ ἀδελφός μου μὲ ἐγκατέλειψε σὲ φοβερὲς στιγμῆς, ἐκεῖνος ποῦ ἀγαποῦσα ἐκαμε τὸ ἴδιον ἢ μητέρα μου δὲν ὑπάρχει περὶ, καὶ ἔχατα κάθε μέσο μὲ τὸ σπῶρον θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω. Δὲν ἔμεινε τίποτε πλέον γιὰ νὰ πουλήσουμε Χρυσούλα... τίποτε!.. Τὰ τελευταῖα γρήμματα τὰ διέθεσα γιὰ τὸ φόρεμα, ποῦ θάται

σὲ λίγος ἔτοιμος. Ὅστε ψυρὸν πλέων... (Ἀκούεται χτύπος στήν ἐξώθυρα) Κάποιος χτυπᾷ. Πήγαينه νὰ εἶς ποῖος εἶνε.

ΣΚΗΝΗ Β'

Ἄλμα — Χρυσούλα — Ἄλκης

(Ἡ Ἄλμα σηκώνεται καὶ κάνει λίγα βήματα)

Χρυσούλα. Κυρία Ἄλμα... ὦ..

Ἄλμα. Περίος;

Χρυσ. Ὁ κ. Ἄλκης.

Ἄλμα. Αὐτός;

Χρυσ. Σὲ πορκαλεῖ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῆ καὶ ..

Ἄλμα. Νὰ μοῦ πῆ; Τί ἔχει νὰ μοῦ πῆ; Ἄς ἔλθῃ. (Ἡ Χρυσούλα φεύγει καὶ μπαίνει ὁ Ἄλκης, ὁ ὁποῖος στέκεται στὴ θύρα. Φαίνεται σὰν συντετριμμένος. Κυττάζονται παρατεταμένα. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἄλκη δείχνει ὀλῆψι, τῆς Ἄλμας ἀπάθεια).

Ἄλμα. Ἡ Χρυσούλα μοῦ εἶπε πῶς καὶ θελετε νὰ μοῦ πῆτε, κύριε.... Περιμένω.

Ἄλκης. Ἄλμα... (κάνει νὰ τὴν πλησιάσῃ μὲ τὴν ὀρμή τοῦ πόθου. Ἦνα βλέμμα τῆς ὁμοῦ τὸν σταματᾷ).

Ἄλμα. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀσέβο' νὰ θυμηθεῖμε πάλι τὰ περασμένα...

Ἄλκης. Τὰ περασμένα; Ἐγὼ δὲν τὰ λησμένησα ποτέ. Μιὰ κακὴ στιγμή ἦταν. Δὲν ξέρω τί εἶχα πῆθει. Πῶς μὲ εἶχε κάμει ἐκεῖνη καὶ ἤμουν ἀρρωστος, πολὺ ἀρρωστος. Ἰφρυγα ἀπὸ κοντὰ σου χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ἐφυγα ἐνῶ σ' ἀγαποῦσα πολὺ, ἔπιος σ' ἀγοπῶ ἀκόμα, ἔπιος θὰ σ' ἀγαπῶ πάντο.

Ἄλμα. Θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντο; Ὅχι! Δὲν θέλω τὴν ἀγάπη σου. Δὲν μοῦ κάνεις καρμιά ἐντυπωσι περὶά. Ἀρκετὰ ἐδέθηκα μὲ τὰ βαρελιὰ δεσμὰ τῶν κοινοτικῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀγάπης. Θέλω νὰ ἦμαι ἐλεύθερη.

Ἄλκης. Ἄλμα σὲ πορκαλλῶ. Ἄκουσέ με' εἶμαι δυστυχής!... Εἶμαι τὸ ὄμμα ἐνὸς καπρίτσιου. Εἶμαι τὸ ὄμμα μιᾶς γυναικας τελείως ἀναξίτης γιὰ μένα. Ἀλλοίμονο, τὸ ἐκατλαδα ἀργῶ.

Ἄλμα. Μὴ τὴν κατηγορῆς τώρα. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὴν κατηγορῆς, ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσες. Τώρα νοιώθω πῶς δὲν εἶχε ἀδικε. Ψεύτικες ὑποσχέσεις σ' αὐτῆ' κι' ἔπειτα ψεύτικες ὑποσχέσεις σ' ἐμέ. Κι' ἐκεῖνη ἐνίκησε' τώρα εἶνε ἡ σειρά μου νὰ νικήσω κι' ἐγώ.

Ἄλκης. Σκέψου θαυότερα Ἄλμα πρὶν λάβῃς μὴν ἀπόφασι ποῦ μπορεῖ νὰ μὲ θανατώσῃ.

Ἄλμα. Νὰ σὲ θανατώσῃ; Ἐγὼ λοιπὸν δὲν ἐδοκίμασα χίλιους θανάτους; Νὰ σκεφθῶ ἐσένα ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλον σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. τὴν στιγμή ποῦ ἡ ψυχὴ μου πεθαίνει ἀπὸ χρῶς καὶ πείνα! Θὰ ἦταν τρέλλο. Αὐτὸς εἶνε θάνατος, ὁ δικός μου' ὁ θάνατος μιᾶς προδομένης ἀπὸ ὅλους, μιᾶς πετακμένης στὸ ἔλεος τοῦ οὐρανοῦ, ποῦ φάνηκε κι' αὐτὸς τότε σκληρὸς σ' αὐτῆ τὴν δυστυχισμένη.

"Αλκης. Συγγώρησέ με 'Αλμυ. Είμαι συντριμμένος τελείως. Δεν με βλέπετε; Θά γίνω γιά σέ ή μητέρα, ό αδελφός, ό προστάτης.

"Αλμυ. "Όχι, όχι! Μισώ τήν προστασία σου, τρέμω και νά σκεφθώ πώς μπορώ νά πιστέψω τά λόγια σου πάλι.

"Αλκης. (τήν πλησιάζει και τήν κυττάζει μ' ένα τρόπο σάν νά θέλῃ νά τήν μαζέψῃ.) Ήταν τήν νόχτα πού έσκορπούσαν άτήμι στή γῆ τό φεγγάρι, όταν έδώνομε τήν πρώτη ύπόσχεσι. (Θυμάσαι τά λευκά τριαντάφυλλα τού κήπου σου, τά άγαπημένα σου τριαντάφυλλα άνατριχίσσιν κι' αὐτά από τήν εὐχρησθησι. Γι'ά θυμήσου. "Ελα 'Αλμυ, έγώ θά τά ξαναφέρω έδώ αίχμηλωτα στά δαχτυλικά πού μέ σουν άδειν τά τόσο άγαπημένα σου λευκά τριαντάφυλλα! Ναι, σου τó θυμίζω-μυ!" "Ελα 'Αλμυ. Είμαι κι' έγώ προδομένος. "Ω Θεέ μου! τ' ήταν αὐτή ή γυναίκα. Μυ. Ελα λοιπόν 'Αλμυ. Δεν θέλω νά φύγω.

"Αλμυ. (Με άμφοταλάντευσι. Σάν νά θέλῃ νά πέσῃ στήν άγκαλιά του). "Αλκη! (Μπαίνει ή Χρυσούλα. Ή 'Αλμυ συνέχεται και λέγει σάν νά μονολογῃ). Νά έσμευθώ! νά δετηευθώ πάλι! Καλλίτερα νά πεθάνω!

ΣΚΗΝΗ Γ'

Άλμυ - Χρυσούλα - Άλκης

Χρυσ. Τό φόρεμα είναι άπομα. Ή μωδίστρα σ'εσ περιμένει νά περιδέραιε.

"Αλμυ. Ναι, ναι! (φεύγει).

"Αλκη. Πόσο είμαι δυστυχής! Δεν μπορώ πειν. (πάρτει τόν καναπέ). Πάει τά λευκά τριαντάφυλλα. Τά θυμάσαι τριαντάφυλλα. (στή Χρυσούλα). "Ό κήπος με τά όρειά λευκούδην πού μίνη της τόν έπεριποιείτο Χρυσούλα, τί γίνεται;

Χρυσ. Δεν υπάρχει πλέον "Αλκη. Μαρθόθηκαν όλα τά λευκούδην.

"Αλκης. "Όλα μ' ροιμμένα! όλα μ'τραμμένα!

Χρυσ. Ή κυρία "Αλμυ έπόνεσε πολύ από τότε πού πέθανε ή μητέρα της. Δεν τήν ένειοζε γιά τίποτε. Δεν ζέπομε: νά σου πώ κι. "Αλκη πώς πολλές δουλειές έκοιμηθήκαμε χωρίς νά φά.

"Αλκης. (με παροξυσμό). Μη μου τó λές! (Σηκώνεται νά φύγγ. Στραμτά έμω: και βλέπει με έκπληξη τήν "Αλμυ ντυμένη με λευκό έξωμο φόρεμα).

"Αλμυ. (στό "Αλκη) "Εδώ είσαι άκόμη; "Ενόμίζω πώς έφυγες. Καλλίτερα έμω:! "Επρεπε νά με δῆς σύ πρώτος με τó κινούριο φόρεμα. Σύ πού με άδικησας νά τó φορέσω. Γι'ά κύτταξέ με! Μ'αυτό θά πατάξω έλεύθερη στή ζωή! "Αρκετá έπόνεσα' θά κρημο νά πονέσουν άλλους τώρα "Ετσι ήσαν γραφτό. Θά ριχτώ με τ'άλλα στό χερó τῆς ζωῆς, χωρίς δεσμά, χωρίς δεσμο! Και θά χορευω και θά τραγουδώ και θά θ' μιλώω. Ναι, χωρίς δεσμά, πλέον, χωρίς δεσμά! (Δείχνει τήν πόρτα προς τόν "Αλκη, ό όποίος φεύγει συντριμμένος.

Χρυσ. Κυρία "Αλμυ!

"Αλμυ. (σάν σέ περάκρουσι με γέλοιο και με κλάμυ). Χωρίς δεσμά, χωρίς δεσμά!...

(ΑΥΛΑΛΕΙΛΑ)

(Πάρται)

ΜΑΚ-ΑΘΑΝ.